

Het Dromerwoud

Foezel en Luro liepen over het smalle pad dat kronkelde tussen de glinsterende stenen. De lucht leek hier anders te ademen. Elke windvlaag droeg fluisteringen mee alsof de natuur zelf probeerde te vertellen wat ooit vergeten was. Aan de rand van het pad groeiden bloemen, en telkens wanneer Foezel ernaar keek, leken ze van kleur te veranderen.

Het maakte hem tegelijk nieuwsgierig én zenuwachtig.

“Luro...is dit allemaal echt?” fluisterde hij.

“Zo echt als jij gelooft,” antwoordde Luro. Zijn stem klonk vriendelijk, maar ook waakzaam.

“Het Dromerwoud is oud. Het hoort wat mensen vergeten... maar het herinnert zich óók wat ze verliezen.

Foezel slikte.

Dat klonk niet per se geruststellend.

Ze liepen verder. De lucht werd dieper van kleur. In de verte kroop een vreemde mist over de grond.

“Blijf even hier,” zei Luro zacht. “Dit is de Droommist.”

“De wat...?” Foezel keek naar de dichte nevel die danste tussen de wortels van de bomen.

Luro knikte langzaam. Zijn stem werd zachter.

“De Droommist is één van de oudste krachten van het Dromerwoud. Hij ontsaat op plekken waar sterke herinneringen liggen....maar niet zomaar herinneringen.” Hij keek Foezel even aan. “Het zijn gedachten die te zwaar waren om vast te houden, of te mooi om los te laten.”

Foezel slikte. “En wat doet die mist dan?”

“Hij herhaalt,” zei Luro.”Hij fluistert verhalen terug die nog niet klaar zijn. Soms zie je iets dat je had willen doen, maar nooit hebt gedurfd.

De mist toont je niet de waarheid...maar je verlangen.”

Voor een moment verscheen er een zachte droefheid in Luro’ s blik alsof hij zelf iets zag wat Foezel niet kon zien.

“Dus het is gevaarlijk?” vroeg Foezel onzeker.

Luro schudde zijn hoofd.

“Niet gevaarlijk...maar verraderlijk. Als je te diep luistert, kun je verdwalen in wat je wenst. En wie verdwaald in de Dromermist, vergeet waar hij eigenlijk heen wilde.

Foezel keek naar de zilveren waas. Hij hoorde niets, maar hij voelde iets. Een warm, bijna bekend kloppen, zacht als een stem die hij mistte.

Luro legde een poot op zijn arm.

“Maar maak je geen zorgen. Je bent niet alleen, Foezel. Ik leid je erdoorheen.”

Zijn ogen glinsterden. “En de mist...hij verandert voor wie moedig is.

“Hoe dan?” vroeg Foezel.

“Voor wie zijn angst onder ogen ziet,” zei Luro, “wordt de Droommist helder. Dan laat hij een pad zien dat alleen jij kunt bewandelen.”

Foezel ademde diep in. De mist bewoog alsof hij op hem reageerde.

Ben je er klaar voor?” vroeg Luro.

Foezel knikte langzaam.
Ik denk het....ja”

Dan gaan we.....

Foezel liep naast Luro terwijl de schemering als een zachte paarse sluier over het Dromerwoud legde.

Ze volgden het kronkelende pad tot het landschap zich plotseling opende. Voor hen lag een brede rivier. Een mist zweefde vlak boven het oppervlak, en ergens diep in de verte klonk.... een lage brom.

Foezel knielde bij het water.

“Het water...het leeft.”

Luro knikte. Foezel boog wat verder voorover, en het water werd plots spiegelglad.

In de diepte vormde zich een gestalte. Een vos. Maar niet Luro.

Deze vos was groter, ouder, en zijn ogen straalden met een warmte die door merg en been ging.

“Luro....is dat...?”

Luro verstarde. Zijn stem werd zacht, bijna breekbaar.

“Mijn vader.”

De reflectie hief zijn kop alsof hij hen echt zag.

“Luro...zoon van woud en vuur.” klonk een diepe, warme stem vanuit het water. “Je hebt de jongen naar het Dromerwoud gebracht. Nu begint zijn pad.”

“Vader...het woud verandert. De schaduwen worden sterker. Wat moeten we doen?”

De reflectie zweefde, brak even, maar vormde zich weer.

“Volg het hert, alleen het hert kent de grens tussen droom en duisternis.”

“Het hert...?” Foezel voelde zijn hart sneller kloppen.

De watergestalte keek hem recht aan.

“Jongen wees niet bang voor wie je bent.”

Toen loste hij op in een grote kring.

Luro staarde nog even naar het water.

“Mijn vader spreekt alleen als het nodig is. En als hij zegt dat we het hert moeten volgen...dan moeten we dat doen.”

Foezel stond op. Zijn benen trilden.

“Waar vinden we hem.”

Luro keek naar het donkere bos dat achter de rivier lag.

“Of beter gezegd... hij vindt ons.”

En meteen bewoog er een schaduw tussen de bomen.

Takjes kraakten.

Een diepe, rustige adem vulde het woud.

Een hert stapte tevoorschijn.

Het was zo groot als een paard, met een gewei dat schitterde als sterrenlicht. Zijn vacht had de kleur van nacht en maanlicht tegelijk tijd. Zijn ogen waren diep, niet angstaanjagend, maar oud. Ouder dan Luminora zelf.

Foezel voelde dat zijn adem stokte.

Luro boog onmiddellijk zijn kop.

“Welkom, kind van twee werelden,” zei hij tegen Foezel.

U...u kunt ook praten?” stamelde Foezel.

Het hert knikte langzaam.

“Ik was ooit zoals jij. Een wezen van de mensenwereld. Ik verdedigde wat juist was, maar werd niet gehoord. Toen ik viel...vonden de dromen mij. En dit woud gaf mij een nieuwe vorm.”

Foezel's ogen werden groot.
Dus...u komt uit mijn wereld?"

"Ja," zei het hert. "En daarom begrijp ik jouw pijn. Angst. Twijfel. Maar hier... hier kun je leren dat je je angsten kunt overwinnen.

De Luma op Foezel's schouder trilde alsof hij het bevestigde.

Het hert stapte dichterbij, en zijn glanzende gewei boog zich licht, als begroeting.

"Foezel, het Dromerwoud heeft je geroepen. Niet om te vluchten...maar om te vinden wie je werkelijk bent."

Foezel voelde een spanning opborrelen.
"Maar...wat moet ik doen?"

Het hert draaide zich om naar het donkere woud dat voor hen lag.

"Ga met Luro mee, hij weet het antwoord."

"Maar....Luro's vader zei dat we het hert moesten volgen."
"Mijn taak ligt hier, Foezel, het woud moet in evenwicht blijven ."

De mist begon zich weer te vormen. In de verte zagen ze het hert langzaam voort bewegen.

De nacht zou weldra vallen.

